

KAMER VAN BEROEP GESUBSIDIEERD VRIJ ONDERWIJS

BESLISSING

G. V. O. / 2008 / 7 / 28 MEI / 2008

In zake verzoekende partij,
tegen de inrichtende macht v.z.w. , verwerende partij.

Met een ter post aangetekende brief van 17 maart 2008 heeft verzoekende partij beroep aangetekend tegen de beslissing van de inrichtende macht v.z.w., haar betekend bij aangetekende brief van 27 februari 2008, waarbij verzoekende partij de tuchtstraf wordt opgelegd van de terbeschikkingstelling gedurende twee jaar.

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partij is vast benoemd, deeltijds (50%) als leraar, deeltijds (50%) als adjunct-directeur.

Op het einde van het schooljaar 2005-2006 vindt er tussen verzoekende partij en de directeur een gesprek plaats met betrekking tot een aantal tekortkomingen van verzoekende partij. Aan het einde van het gesprek, dat door beide partijen positief wordt gewaardeerd, betaalt verzoekende partij een aantal bedragen terug. Er wordt hem in alle discretie een nieuwe kans gegund. Een functioneringsgesprek op 27 november 2006 verloopt open en positief.

Eind juni 2007 beweert verzoekende partij aan een nascholingsprogramma te hebben deelgenomen, waarvoor hij ook terugbetaling van reiskosten vraagt, terwijl hij in werkelijkheid een uitstap naar ... deed. De inrichtende macht beschouwt dit nieuwe feit als een breuk in het vertrouwen en zet de tuchtprocedure in met een exploit van de gerechtsdeurwaarder van 28 september 2007.

Het tuchtverhoor vindt plaats op 23 januari 2008.

De tuchtbeslissing van onbekende datum, waarbij aan verzoekende partij de tuchtstraf van de terbeschikkingstelling gedurende twee jaar wordt opgelegd, wordt hem betekend bij aangetekende brief van 27 februari 2008.

Als tuchtfeiten die de straf verantwoorden worden aangegeven:

- onduidelijkheden i.v.m. de werkingsmiddelen van de school
- bedrieglijke verklaringen over dienstreizen en onkostenvergoedingen
- verstoring van de goede werking van de school
- ongewettigde afwezigheid
- verwijderen van computerbestanden van de schoollaptop
- recidivisme

Tegen deze beslissing tekent verzoekende partij beroep aan op 17 maart 2008.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

Het beroep is binnen de termijn en naar de vorm regelmatig ingediend.

Verwerende partij voert aan dat de rechten van de verdediging geschonden zijn doordat de verzoekende partij geen afschrift stuurde van het beroepschrift, gelijktijdig met het versturen daarvan naar de Kamer van beroep, zoals dat is voorgeschreven door het huishoudelijk reglement van de Kamer, artikel 2, § 2. Op die grond vraagt verwerende partij om het beroepschrift nietig te verklaren, minstens af te wijzen als niet-toelaatbaar en onontvankelijk.

Het huishoudelijk reglement verbindt geen sanctie aan het niet naleven van de mededelingsplicht. De Kamer die zelf zijn huishoudelijk reglement opstelt, zou overigens moeilijk een nietigheidssanctie kunnen invoeren waarvoor het decreet of het tuchtbesluit geen grondslag biedt. Het beroepschrift is rechtsgeldig ingediend en ontvankelijk.

De Kamer stelt verder vast dat verwerende partij onmiddellijk na het indienen van het beroepschrift kopie daarvan ontvangen heeft van het secretariaat van de Kamer. Enkele weken later en nog ruim voor de vervalddag voor het indienen van het verweerschrift heeft verzoekende partij alsnog een kopie van het verzoekschrift tot hoger beroep aan verwerende partij toegezonden. In het licht van deze gegevens moet de Kamer besluiten dat de bewering als zouden de rechten van de verdediging van verwerende partij “flagrant miskend” zijn niet ernstig is.

3. Over de procedure

Verzoekende partij motiveert het beroepschrift uitvoerig en dient geen toelichtende memorie in. De verwerende partij verstuurt bij aangetekend schrijven van 8 mei 2008 een verweerschrift.

Er worden geen leden van de Kamer gewraakt.

De partijen worden gehoord door de Kamer van beroep op 28 mei 2008.

Op vraag van de verzoekende partij worden als getuigen gehoord: ...

4. Over de grond van de zaak

4.1. De verjaring

4.1.1. Verzoekende partij voert aan dat het merendeel van de feiten verjaard zou zijn doordat in de tuchtprocedure enkel rekening mag worden gehouden met feiten waarvan de inrichtende macht niet langer dan 6 maanden kennis heeft gekregen (art. 8, § 5, derde lid B. Vl. Reg. 22 mei 1991 omtrent de preventieve schorsing en de tucht). De inrichtende macht zou van belangrijke nu ten laste gelegde feiten op de hoogte geweest zijn in juli 2006. De verwerende partij betwist dat de raad van bestuur op de hoogte was, maar bedoelt daar in feite mee dat de raad van bestuur als collectief orgaan slechts in de zomer van 2007 van de feiten kennis nam. Ter zitting blijkt dat beide partijen aannemen dat de voorzitter van de raad van bestuur in juli 2006 op de hoogte was van de feiten die op dat ogenblik in een gesprek tussen de directeur en verzoekende partij aan bod kwamen. Dat wordt ook tot tweemaal toe bevestigd in het verslag dat de directeur van het gesprek van 7 juli 2006 heeft opgemaakt.

De voorzitter van de raad van bestuur vertegenwoordigt de raad van bestuur die het hoogste bestuursorgaan is van de inrichtende macht. Als de voorzitter die kennis neemt van tuchtrechtelijk strafbare feiten, oordeelt dat die feiten op dat ogenblik nog niet aan de raad van bestuur moeten worden voorgelegd zal niettemin de verjaringstermijn van zes maanden lopen. De raad van bestuur kan meer dan zes maand nadat de voorzitter kennis nam van bepaalde feiten diezelfde feiten niet meer in aanmerking nemen voor een tuchtrechtelijke vervolging.

4.1.2. In het voorliggend dossier moet om die reden de tenlastelegging van misbruik van de telefoon als tuchtfeit worden verworpen. Ter zitting verklaart de voorzitter van de raad van bestuur dat verzoekende partij zich op dat punt aan de afspraken heeft gehouden en dat er zich geen nieuwe feiten van dien aard hebben voorgedaan na het gesprek van 7 juli 2006. Op basis van het verslag dat de directeur van dat gesprek heeft opgesteld, moet ook worden aangenomen dat geen rekening meer kan worden gehouden met het aanrekenen van één nascholingsactiviteit die niet heeft plaats gevonden, noch met het ongerechtvaardigd optrekken van de verplaatsingskosten voor zes nascholingsactiviteiten in ...

4.2. De tuchtfeiten

4.2.1. Onder de noemer van ‘onduidelijkheden i.v.m. de aanwending van de middelen van de school’ wordt aangebracht: te hoge en willekeurige berekening van afstanden

leidend tot ongerechtvaardigde kilometervergoedingen, misbruik van de telefoon, niet correct omgaan met voor de school bestelde boeken. Voor misbruik van de telefoon geldt zoals gesteld, de verjaring. Bij de manier waarop verzoekende partij de afstanden berekent voor verplaatsingen waarvoor hij vergoeding vraagt, kunnen vragen worden gesteld. Als voorbeeld kan het soms hoge kilometeraantal voor verplaatsing naar het station te ... worden aangehaald. Verzoekende partij verklaart het hoge aantal kilometers vanuit het feit dat zijn echtgenoot hem soms naar het station brengt en terug ophaalt. De verwerende partij toont echter aan dat deze verklaring nog niet altijd sluitend is.

Verzoekende partij voert aan dat alle verplaatsingskosten door de directeur geïmputeerd zijn en als verantwoord werden erkend. Verwerende partij stelt dat in een relatie van goed vertrouwen het viseren van de onkostenstaten van talrijke leerkrachten niet kan worden beschouwd als een definitieve aanvaarding daarvan. Een normaal toezicht kan niet verhinderen dat bedrieglijke praktijken voorkomen. De Kamer van beroep kan deze overweging volgen, maar stelt anderzijds toch vast dat hij geen zicht gekregen heeft op inspanningen van de school om bedrog te voorkomen, bv. door steekproefsgewijze controles. Vooral moet de Kamer besluiten dat de verwerende partij niet afdoende aangeeft waarom ze bepaalde afstanden als willekeurig beschouwt. Dat de afstanden naar ... aanzienlijk variëren verklaart verzoekende partij door het feit dat vormingsactiviteiten op verschillende plaatsen in worden georganiseerd. De Kamer van beroep kan niet vaststellen in welke mate verwerende partij met deze op zich redelijke verklaring en met wellicht nog andere mogelijke verklaringen heeft rekening gehouden. De bewijslast voor de verantwoording van de kilometerstaten van talrijke verplaatsingen over meerdere jaren kan niet zonder meer bij de verzoekende partij worden gelegd.

Over het algemeen besluit de Kamer dat bij een aantal kilometerstaten ernstige vragen kunnen worden gesteld, maar dat de verwerende partij, mede gelet op enerzijds haar beleid van vlot viseren van de staten, anderzijds het grote aantal over een langere tijd gespreide kostenstaten, niet afdoende aantoont voor welke afstanden de verzoekende partij geen passende verklaring kan of had kunnen voorleggen.

4.2.2. Verzoekende partij bestelde in 2002 een aantal boeken voor rekening van de school die hij, naar eigen zeggen met instemming van de directeur, mee naar huis nam en nog altijd daar bewaart. Deze boeken werden niet geregistreerd. De Kamer neemt aan dat omstandigheden kunnen meebrengen dat voor de school bestelde boeken kortstondig zonder registratie door een personeelslid die deze boeken nodig heeft, thuis kunnen bewaard worden zonder registratie. De Kamer is echter van oordeel dat jarenlang niet geregistreerde boeken thuis bewaren, met het risico dat niemand op de school het bestaan ervan nog kan kennen, niet van de zorgvuldigheid getuigt die van een personeelslid tevens adjunct-directeur mag worden verwacht. De Kamer ziet ook niet waarom verzoekende partij na het ontstaan van een betwisting daarover niet onmiddellijk het nodige heeft gedaan om de situatie te regulariseren. De Kamer aanvaardt dat hier een tuchtrechtelijk sanctioneerbaar gedrag is vastgesteld.

4.2.3. De tuchtprocedure is opgestart omdat verwerende partij moest vaststellen dat verzoekende partij in de school had voorgehouden dat hij op 15 juli 2007 een

nascholingsprogramma had gevolgd, waarvoor hij ook terugbetaling van de verplaatsingskosten vroeg, terwijl hij in werkelijkheid een private uitstap had gemaakt. Verzoekende partij betwist deze feiten niet. Door de inrichtende macht werd dit nieuwe feit na de waarschuwing en het geven van een nieuwe kans een jaar eerder, beschouwd als een definitieve breuk in het vertrouwen. Tijdens het tuchtonderzoek dat daarop volgde kwamen nog talrijke gevallen aan het licht van sessies van nascholingsprogramma's (met terugbetaling van verplaatsingskosten) waarvoor hij bij de organisatoren op geen enkele manier geregistreerd stond. Er kwamen ook verschillende gevallen voor van dubbele terugbetaling voor dezelfde activiteit. Ook bleek er een lange reeks van activiteiten te zijn aangegeven die door de beweerde organisatoren als onbestaande worden bestempeld. Verwerende partij beschouwt deze aangiften als bedrog en stelt dat verzoekende partij voor die activiteiten waarvoor hij ten onrechte beweert tijdens de diensturen een nascholingsactiviteit te hebben gevolgd, moet worden beschouwd als ongewettigd afwezig op de school.

Tegenover deze zeer ernstige tenlasteleggingen voert verzoekende partij eigenlijk geen ander verweer dan de blote bewering dat alle aangiften van verplaatsingen correct zijn gebeurd. Hij suggereert ter zitting dat registratie van deelname niet altijd zo nauwkeurig gebeurde of hoefde te gebeuren. Hij wordt op dat punt tegengesproken door een getuige die stelt dat daarin wel degelijk zorgvuldigheid van de deelnemers werd verwacht, (soms) gaande tot het opmaken van een verslag van de activiteit waaraan werd deelgenomen.

De Kamer van beroep kan aannemen dat het voor de verzoekende partij niet eenvoudig is om voor talrijke activiteiten over meerdere jaren gespreid een bewijs zonder meer of een meer overtuigend bewijs dan een kopie van (de eerste bladzijde van) de documentatiebundel voor te leggen. Dat begrip kan de Kamer van beroep niet opbrengen met betrekking tot activiteiten uit het recente verleden. Zo geeft verzoekende partij in 2007 zes nascholingsactiviteiten in ... aan (drie in januari en drie in mei-juni) georganiseerd door ..., waarvoor hem ook de verplaatsingskosten werden terugbetaald. Maar bij de organisator is verzoekende partij enkel voor de eerste activiteit in januari als aanwezig geregistreerd. Bovendien blijkt de beweerde nascholing op 9 en 23 mei en 6 juni bij het onbekend te zijn. Voor de sessie van 6 juni wordt dan ook nog tweemaal terugbetaling gevorderd. Geconfronteerd met deze gegevens komt verzoeker niet verder dan: "Er moet een vergissing begaan zijn". Zijn raadsman moet berustend verklaren dat hij zijn cliënt heeft aangespoord om bewijzen voor te leggen. De Kamer kan niet anders dan besluiten dat verzoekende partij, ook na de waarschuwing van juni 2006, bij herhaling heeft voortgehouden nascholingsactiviteiten te hebben gevolgd die in feite onbestaande waren. Deze verklaringen kunnen niet het gevolg zijn van een onoplettendheid van verzoekende partij, maar moeten in zijn hoofd als bedrog worden gekwalificeerd. Op die manier liet hij zich frauduleus werkingsmiddelen van de school toekomen. Tevens is bewezen dat de afwezigheid voor louter beweerde nascholingsactiviteiten ongewettigd was.

4.2.4. Onder de hoofding 'verstoring van de goede werking van de school' stelt verwerende partij dat verzoekende partij door al te frequent samenwerken/samenzitten met een vrouwelijke collega zich in zijn bureau en later in het coördinatielokaal

onvoldoende bereikbaar heeft gemaakt. Het dossier verwijst naar ‘talrijke klachten’, maar bevat voor deze tenlastelegging enkel een verklaring van de directeur. Met betrekking tot deze tenlastelegging verklaren twee getuigen dat zij nooit ervaren hebben dat verzoekende partij onvoldoende bereikbaar was, wel integendeel. De verwerende partij verklaart geen onrust te hebben willen veroorzaken door meerdere personen er bij te betrekken. De bekommernis voor discretie mag echter de noodzaak van een afdoend bewijs niet wegnemen. De Kamer oordeelt dat een zodanig bewijs met betrekking tot deze tenlastelegging niet geleverd is.

Onder dezelfde hoofding wordt verzoekende partij verweten dat hij voor de school nuttige of noodzakelijke bestanden gewist heeft van de schoollaptop die hij gebruikte. Ter zitting blijkt dat de schoollaptop ook werd gebruikt door andere personeelsleden, die er bestanden konden op aanbrengen, maar ook wissen. Verwerende partij toont niet onbetwistbaar aan dat de bedoelde bestanden werden gewist terwijl de laptop in het bezit was van de verzoeker. De Kamer acht deze tenlastelegging dan ook niet bewezen.

4.3. De strafmaat

Verzoekende partij stelt dat de opgelegde tuchtstraf niet in verhouding staat tot de ernst van de ten laste gelegde feiten. Verwerende partij voert daar tegen aan dat zij fundamenteel geschokt is in haar vertrouwen doordat verzoekende partij, nadat hem een nieuwe kans was gegeven, opnieuw en bij herhaling bedrog pleegt met betrekking tot het volgen van nascholing en de kosten die hij daarvoor aanreken aan de school.

De Kamer wijst er met de verwerende partij op dat de valse verklaringen, waarmee verzoekende partij ook geldelijk voordeel nastreeft, niet enkel tot tuchtrechtelijke maar ook tot strafrechtelijke vervolging zouden kunnen leiden. Daarmee is de ernst van de feiten aangetoond. Dat bepaalde feiten in gevolge het geven van een nieuwe kans en de daarmee samengaande werking van de verjaring op zich niet meer in aanmerking komen als tuchtrechtelijk sanctioneerbare feiten, belet niet dat wanneer zich achteraf feiten van dezelfde aard voordoen, het bestaan van eerdere feiten relevant kan zijn bij het bepalen van de strafmaat en de beoordeling van de proportionaliteit van de straf. Dat een nieuwe kans werd gegeven met daaraan verbonden een waarschuwendende afspraak, die dan toch niet wordt nageleefd, kan als een verzwarende omstandigheid worden ingeroepen (cf. Cass., 6 september 2004, *R.W.* 2004-2005,742). De verwerende partij verwijt verzoekende partij terecht recidivisme. Met de verwerende partij aanvaardt de Kamer van beroep dat verzoekende partij een verdienstelijk schoolcarrière achter zich heeft. Anderzijds moet worden aangenomen dat hij zich in zijn hoedanigheid van adjunct-directeur bewust had moeten zijn van zijn voorbeeldfunctie. De Kamer moet echter vaststellen dat de manier waarop verzoekende partij op de vaststelling van de tuchtfeiten reageert, niet de indruk geven dat hij de ernst van de tekortkomingen ten volle beseft en erkent. De Kamer van beroep is van oordeel dat de door verwerende partij gekozen strafmaat, gelet op de ernst van de feiten en het na waarschuwing nog herhaald karakter er van niet onredelijk is.

BESLISSING

Gelet op het decreet van 27 maart 1991 betreffende de rechtspositie van sommige personeelsleden van het gesubsidieerd onderwijs en de centra voor leerlingenbegeleiding, zoals het werd gewijzigd;

Gelet op het besluit van de Vlaamse regering van 22 mei 1991 omtrent de preventieve schorsing en de tucht, alsmede omtrent het ontslag van sommige tijdelijke personeelsleden in het gesubsidieerd onderwijs en de centra voor leerlingenbegeleiding, zoals het gewijzigd werd;

Gelet op het huishoudelijk reglement van de Kamer van Beroep van het gesubsidieerd vrij onderwijs van 20 oktober 1999;

Na beraadslaging en met meerderheid van stemmen,

Enig artikel.

De bestreden beslissing wordt bevestigd.

Brussel, 28 mei 2008.

De Kamer van beroep is samengesteld uit:

De heer Raf VERSTEGEN, voorzitter;

Mevrouw B. PLETINCK, de heren A. JANSSENS en W. NIMMEGEERS
vertegenwoordigers van de representatieve groeperingen van de inrichtende machten;

De heren M. BORREMANS en D. DAEMS
vertegenwoordigers van de vakorganisaties,

Na loting om de pariteit onder de geledingen te herstellen neemt de heer Nimmegeers niet deel aan de stemming.

Mevrouw Karen DE BLEECKERE, secretaris.

Opgemaakt in twee originele exemplaren, waarvan één voor elke partij.

De secretaris,
Karen DE BLEECKERE

De voorzitter,
Raf VERSTEGEN